

Dušan Ludvik | Balada o beraču

Kot v voznem redu lista se, takó
s seboj prebira te in te postaje,
kjer danes bo z nastavljeno dlanjó
ljudi preizkušal, ki mu godrnjaje
pred nosom dvér zapró, naprej kazaje.
Obrcan vnovič hodil bo trpet,
premamljajoč svoj glad in grenke graje —
no pač, umreti se boji, ker ljubi svet.

Dan vsak za njega je preizkušenj sto.
Izmučen prištrklja do prve ograje,
ko več ne more, v luknjo ga dadó,
ker kršil je meščanske običaje —
glad in uboštvo javno razstavlja.
Molčé kipí, napoten in preklet,
le suho hlipa, glavo v dlan skrivaje —
no pač, umreti se boji, ker ljubi svet.

Od nekdam že v navadi je biló,
da rani ta, kdor milodare daje;
to kruto je občutil med potjo,
ko ga lahkó opljuval vsak točaj je.
Vsak dan mu lačna smrt na dosegljaj je,
pod rušo bil bi vseh tegob otet,
a starček vlačí se beračit raje —
no pač, umreti se boji, ker ljubi svet.

Poslanica:

Z njim še ta in on pogoltnil marsikaj je...
Če hotel, da je v družbo bil sprejet,
prodati moral dušo za grižljaj je —
no pač, umreti se je bal, ker ljubi svet.